

Arrest

nr. 302 188 van 26 februari 2024
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 SCHAARBEEK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het beroep dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 mei 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2024.

Gezien de aanvullende nota van de verwerende partij van 10 januari 2024.

Gezien de aanvullende nota van de verzoekende partij van 15 januari 2024.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat E. MASSIN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. *Feitenrelaas*

U, [M.O.], verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van origine Pashtoun te zijn en het soennitisch geloof te belijden. U bent geboren in het dorp [Z.] in het district Qarghayi van de Afghaanse provincie Laghman. U bracht quasi uw volledige leven door in dit dorp, waar u samenwoonde met uw ouders, drie

broers en twee zussen. Uw zussen zijn ondertussen getrouwd en wonen met hun partners in nabijgelegen dorpen. U ging er niet naar school, maar volgde er voor zeven à acht jaar lessen aan de madrassa. Daarnaast hield u zich bezig met het helpen van uw vader in de landbouw.

U begon problemen te krijgen met de taliban toen u met uw vader naar het avondgebed in de moskee ging. Vijftien à twintig talibs betraden de moskee met als doel jongeren te verzamelen om mee te kunnen nemen en deel te laten nemen aan de jihad. Ook u werd door hen uitgekozen. Ze bedekten uw ogen en namen u met hen mee naar de berg Torghar waar ze hun basis hadden. Nadat u er uw eerste nacht had doorgebracht, lieten ze u de volgende ochtend weten dat u een training zou moeten volgen. Omdat ze merkten dat u gehandicapt was aan uw been werd u naar een andere groep overgebracht binnen de basis en hadden ze u aangesteld om een zelfmoordaanslag te plegen. U volgde hier vijf dagen training voor, die u mentaal voorbereidde op uw taken als zelfmoordterrorist. Nog voor u de aanslag diende te plegen kon u ontsnappen samen met een andere jongeman binnen uw opleidingsgroep, [R.]. Eens u na de ontsnapping thuis was aangekomen, maande uw vader u aan om zich te gaan verstoppen in het huis van uw zus [S.] in [B.]. U verbleef er twee dagen alvorens u besloot het land te verlaten.

Via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk reisde u naar België waar u na een reis van ongeveer twee jaar op 18 september 2021 aankwam. De volgende dag diende u bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een verzoek om internationale bescherming in.

Na uw vertrek verbleef uw familie een maand bij uw schoonbroer, maar eens de taliban ook bij hem kwamen aankloppen op zoek naar u, werden ze door hem aangewezen om ergens anders onderdak te vinden aangezien hij problemen met de taliban wilde vermijden. U bent immers niet op de hoogte van de huidige verblijfplaats van uw ouders en broers.

Mocht u terugkeren naar Afghanistan, dan vreest u gedood te worden door de taliban omdat ze u wilden rekruteren voor het uitvoeren van een zelfmoordaanslag, maar u het land bent ontvlucht. Daarnaast vreest u ook de taliban omwille van uw verblijf in een niet-islamitisch land. U legt geen documenten neer ter staving van uw verzoek om internationale bescherming.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Zo bevat de vragenlijst "bijzondere procedurele noden" d.d. 29 april 2022 geen elementen waaruit kan blijken dat u eventuele bijzondere procedurele noden kenbaar maakte ten overstaan van de DVZ. Ook het CGVS kon geen bijzondere procedurele noden vaststellen. De fysieke beperking aan uw been en rug (zie verklaring DVZ, vraag 28; Registratie VIB) is niet van die aard dat ze u niet in staat zouden stellen om deel te nemen aan onderhavige procedure. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS bleek u hierdoor niet gehinderd te zijn. Daarnaast werd er tijdens het onderhoud gepeild naar en rekening gehouden met uw huidige gezondheidstoestand, en werd onder meer de mogelijkheid aangestipt om op elk moment pauze te vragen. Zo werd er ook gevraagd of de stoel die voor u werd voorzien comfortabel genoeg is, maar geeft u aan geen problemen te ervaren (CGVS, p. 4). Verder maakte uzelf, noch uw advocaat, melding van een specifieke toestand die een normale deelname aan de procedure zou verhinderen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Ten eerste dient aangehaald te worden dat uw algemene geloofwaardigheid al in ernstige mate ondermijnd wordt door uw verklaringen over uw identiteit en uw daaraan verbonden leeftijd.

Om te beginnen dient te worden opgemerkt dat u bij aankomst in België verklaarde minderjarig te zijn. Immers, overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 10 november 2021 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig artikel 3§2, 2° en artikelen 6 - 8 van Titel XIII, hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de

Wet van 24 december 2002, zoals laatst gewijzigd bij wet van 12 mei 2014, en die aantoont dat u ouder bent dan 18 jaar - waarbij u een leeftijd van 21,4 jaar werd toegekend met een standaarddeviatie van 2 jaar - kan u niet in het minst worden beschouwd als minderjarige. Deze leeftijd is beduidend hoger dan degene die u bij de registratie van uw verzoek had opgegeven. Uit het feit dat u bij uw asielaanvraag bij de DVZ verklaarde 16 jaar te zijn, blijkt dat u heeft getracht de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden. Het spreekt voor zich dat een correct zicht op de leeftijd essentieel is om te kunnen inschatten welke kennis van u mag verwacht worden en in welke omstandigheden u in Afghanistan geleefd zou hebben. De vaststelling dat u zich dus onterecht als minderjarige voordeed, betekent dat u zich bewust gevoelig jonger probeert voor te doen dan u in werkelijkheid bent en dit ondermijnt bij voorbaat uw algemene geloofwaardigheid.

Verder bent u er niet in geslaagd uw identiteit ontegensprekelijk aan te tonen. U hebt voor deze asielpcedure geen enkel document voorgelegd dat uw identiteit, nationaliteit en landen van eerder verblijf zouden kunnen staven. Zo verklaart u nooit een taskara te hebben aangevraagd (CGVS, p. 5). De afwezigheid van enig document ter staving van uw identiteit en herkomst is daarbij reeds tekenend voor uw algehele geloofwaardigheid.

Ten tweede dient er gewezen te worden op de tegenstrijdige verklaringen die u hebt afgelegd bij de verschillende Belgische asielinstanties over wat betreft uw vluchtmotief en familiesamenstelling.

Zo verklaart u initieel bij aankomst in België te zijn gevlucht omwille van de heersende armoede in het land en het tekort aan veiligheid (zie administratief dossier, minteh-fiche). Hiervan maakt u later bij zowel de DVZ, als het Commissariaat-generaal geen gewag meer van. Op het CGVS werd u met deze vaststelling geconfronteerd, maar ontkent u deze verklaring ooit te hebben afgelegd (CGVS, p. 18). Volgens u had uw familie helemaal geen financiële problemen en kon dit dan ook nooit de reden zijn geweest voor uw vertrek uit Afghanistan. De loutere ontkenning van uw eerder afgelegde verklaring, niettegenstaande deze ingaan tegen wat u bij aankomst in het Klein Kasteeltje liet optekenen, vormt hierdoor geen afdoende verschooning voor de vastgestelde inconsistentie omtrent uw reden voor vertrek.

Ook wat uw familiesamenstelling betreft legt u tegenstrijdige verklaringen af. Bij het indienen van uw asielaanvraag verklaarde u initieel vier broers te hebben met respectievelijke namen [M.Y., S.U.R., [F.U.H.] en [F.] (zie administratief dossier, minteh-fiche). Later verklaarde u bij de DVZ slechts drie broers te hebben en laat u de naam [F.U.H.] achterwege (zie administratief dossier, verklaring DVZ, vraag 17). Ook bij het CGVS houdt u zich vast aan uw verklaringen omtrent uw broers zoals u die had afgelegd bij de DVZ (CGVS, p. 8). Dat u sinds uw initiële verklaring nooit meer melding maakt van uw broer [F.U.H.] doet echter de wenkbrouwen fronsen. Hiernaar gevraagd, geeft u niemand te kennen met deze naam, en herhaalt u dat u slechts drie broers hebt (CGVS, p. 8).

Gelet op deze tegenstrijdigheden die betrekking hebben op essentiële elementen van uw asielrelaas, kan er bijgevolg worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas reeds op fundamentele wijze wordt ondermijnd.

Ten derde beweert u dat de taliban u gedwongen rekruteerden toen u met uw vader in de moskee was voor het avondgebed (CGVS, p. 11). U verklaart hierbij dat de taliban verschillende jongeren uit de moskee ronselden om hen mee te nemen naar hun trainingsbasis waar ze zouden worden voorbereid om deel te kunnen nemen aan de jihad. Bovendien was het niet de eerste keer dat de taliban een bezoek brachten aan de moskee om mensen mee te nemen (CGVS, p. 12-13). U voegt er verder ook aan toe dat taliban ook jongens vanuit hun huizen meenamen (CGVS, p. 12).

Wat betreft uw verklaring dat u Afghanistan mede heeft verlaten uit vrees voor gedwongen rekrutering door de taliban en u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistanjanuary-2023>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt

beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat haar persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. Er kan dan ook worden verwacht dat u in concreto aantoot waarom de taliban dermate veel moeite zouden doen om u te rekruteren, doch u blijft hier in gebreke. Zo beschikt u niet over een bijzonder interessant profiel voor de taliban. U bent namelijk ongeschoold, zonder enige militaire ervaring of specifieke vaardigheden die een meerwaarde kunnen vormen voor de taliban (CGVS, p. 8) Dat de taliban u alsnog wilden rekruteren is weinig geloofwaardig. Meer nog doet dit vragen rijzen over de reden waarom de taliban dacht dat u geschikt was om hun rangen te vervoegen, aangezien u bovendien een beperking aan uw been had (CGVS, p. 11, 14). Gevraagd hiernaar haalt u duidelijk aan dat dergelijke praktijken van de taliban in uw dorp courant waren (CGVS, p. 12-13, 14). Daarbij hadden ze het gemunt op de jongeren (CGVS, p. 11, 14). De taliban zouden reeds alle jongens van uw verre familie hebben meegenomen, waardoor u het vermoeden hebt dat u door hen als volgende werd gekozen om gedwongen te rekruteren (CGVS, p. 12). U verklaart immers sinds lange tijd geen contact meer te hebben gehad met deze familieleden, alsook dat ze reeds lang geleden door de taliban werden meegenomen en u helemaal geen contact had met hen (CGVS, p. 12). Vanwege de aangebrachte bronneninformatie kunnen uw verklaringen ook niet overtuigen.

Gegeven bovenstaande vaststelling kan er bijgevolg geen geloof gehecht worden aan uw verklaring dat er in uw dorp sprake was van systematische gedwongen rekrutering vanuit de moskee.

Ten vierde hoeft het in het licht van de voorgaande vaststellingen weinig betoog dat u uw relaas betreffende de rekrutering en de daaruit voortvloeiende problemen met de taliban niet aannemelijk kan maken.

Allereerst dient er het één en het ander te worden opgemerkt over de eigenlijke rekruteringspraktijk van de taliban. U beweert dat u door de taliban tijdens het avondgebed werd gerekruteerd, maar slaagt er geenszins in om deze gebeurtenissen aannemelijk te maken. Zo verklaart u dat het niet de eerste keer was dat de taliban naar de moskee waren gekomen (CGVS, p. 12-13). Eerder zouden ze al een paar keer naar de moskee zijn gekomen. Verder verklaart u ook niet naar de moskee in het nabijgelegen dorp [B.] te kunnen gaan, omdat de taliban naar elk dorp kwamen (CGVS, p. 13). Het gegeven dat u op de hoogte was van de rekruteringspraktijken van de taliban in uw regio, zorgt ervoor dat het bevreemdend overkomt dat het u helemaal niet afschrikte om nog naar de moskee te blijven gaan. Hiermee geconfronteerd haalt u aan dat u geen andere keuze had dan naar deze moskee te blijven gaan, en u immers geen idee had dat ze u ook zouden meenemen (CGVS, p. 13). Daarbovenop verklaart u dat de taliban voornamelijk in de avond actief waren (CGVS, p. 10). Dat u er dan ook nog eens voor kiest om in de avond naar de moskee te gaan, houdt al helemaal geen stand. Vanwege de door u omschreven veiligheidssituatie, zou u met dergelijk uiterst risicovol gedrag vroeg of laat door de taliban meegenomen worden. U beweert verder ook dat er jihad in uw moskee werd gepredikt door de mollah en zelfs de taliban, maar verklaart dat u nog te jong was om hierover een oordeel te kunnen vellen (CGVS, p. 13). Dat u uw jonge leeftijd naar voren schuift als verschoning voor uw onwetendheid, strookt niet met de vaststelling dat u ongeveer achttien jaar oud was om het moment dat de feiten zich voordeden (CGVS, p. 11). Er komt dus naar voren dat u in wezen reeds geruime tijd als jongvolwassene naar de moskee ging, waardoor het des te minder aannemelijk is dat u helemaal geen besef zou hebben van de mogelijke gevolgen hiervan. Bovendien ging u samen met uw vader naar de moskee, een volwassen man die dan toch zeker in staat zou moeten zijn om dergelijk inzicht te hebben. Het doet dan ook niet verbazen dat de moskee mogelijks banden had met de taliban, en het slechts een kwestie van tijd was alvorens ze u zouden komen rekruteren.

Ook het verdere verloop kan maar moeilijk overtuigen. U verklaart namelijk dat de taliban in de moskee het hadden gemunt op jongeren tussen de 14 en 16 jaar om te rekruteren, wat een zeer specifieke en beperkte leeftijdscategorie is (CGVS, p. 11). Niet alleen limiteren de taliban zichzelf hiermee door enkel en alleen mensen te rekruteren uit een selecte groep, maar maken ze het zichzelf ook niet makkelijk om te achterhalen welke mensen er volgens hen geschikt zouden zijn om te rekruteren. Dat de taliban zichzelf zo zouden beperken, roept dan ook enige verwondering op. Desgevraagd stelt u de feiten plotseling helemaal anders voor en verklaart u dat hun selectie helemaal niet op leeftijd was gebaseerd, maar op fysieke verschijning (CGVS, p. 14). Zo zouden ze volgens u kijken naar uw lichaam en de grootte hiervan.

Het mag dan echter verbazen dat ze ondanks uw fysieke beperking aan uw been geïnteresseerd waren om u te rekruteren (CGVS, p. 11). Nochtans had uw vader hen hierop gewezen, maar zou het voor hen niets hebben uitgemaakt (CGVS, p. 14). Dat ze dan pas nadien hebben opgemerkt dat u een beperking aan uw been hebt, is weliswaar eigenaardig aangezien uw vader hen hierop had gewezen (CGVS, p. 11).

Tevens is het wel erg frappant dat u verklaart dat de taliban op zeer vriendelijke wijze omgingen met de nieuwe rekruten. U beweert namelijk dat ze jullie goed behandelden en ook helemaal niet agressief of hard (CGVS, p. 15). Een verklaring die vreemd kan worden bevonden gezien de gedwongen rekrutering (zie supra). Dat jullie ook nog eens bij aankomst simpelweg naar jullie kamer werden geleid, zonder dat er sprake is van enige hechtenis draagt bij aan deze vaststelling (CGVS, p. 14, 15).

Ook over de training kan u geen doorleefde verklaringen afleggen. Gevraagd wat ze u allemaal aanleerden om een zelfmoordaanslag te kunnen doen, verklaart u dat u hiervoor geen training kreeg en dat ze enkel speeches gaven waarin ze jullie vertelden over de jihad (CGVS, p. 16). Ze wilden u mentaal voorbereiden alvorens ze u voor hun zelfmoordoperatie zouden inschakelen. Dat u verklaart vijf dagen te hebben verbleven op de basis, en al op de eerste dag van uw opleiding werd aangesteld voor de opleiding tot zelfmoordterrorist, zonder enige concrete informatie te krijgen over hoe u een zelfmoordaanslag moest uitvoeren, is uiterst onwaarschijnlijk (CGVS, p. 15-16). Zo hadden ze u laten weten dat ze u naar een andere plek zouden meenemen om daar de gepaste training te geven (CGVS, p. 16). Meteen wordt dan ook de vraag gesteld waarom u deze training niet in de bergen, op dezelfde locatie kon doen, maar u brengt hiervoor geen enkele valabele reden aan. Gevraagd naar de speeches die ze u gaven om u mentaal voor te bereiden, beweert u dat ze u enkel het volgende vertelden: "Ze vertelden ons dat de buitenlanders ons land in z'n grip heeft en we jihad moeten doen om tegen hen te vechten. En het Afghaans leger is een slaaf van deze buitenlanders. We moeten tegen hen vechten. Ze vertelden ons dat dit leven en deze wereld zinloos is. Als u een zelfmoordaanslag doet, dan gaat u naar de hemel, en dat is een permanente belofte. Doe de jihad en zelfmoordaanslag en maak een leven in die andere wereld.". Het kan maar moeilijk worden ingezien dat de taliban gedurende die vijf dagen enkel en alleen hierover hadden gepraat met jullie. Deze verklaring getuigt van weinig doorleefdheid en laat het uitschijnen dat het weinig aannemelijk was dat u een training volgde bij de taliban. Deze vaststelling wordt verstrekt bij uw verklaring dat u ook niet specifiek kan vertellen wie die speeches aan u gaf (CGVS, p. 16). U hebt het over een leider, maar kan geen enkele naam noemen. Aangezien het een talibanleider betreft, wat toch een belangrijk figuur wordt geacht binnen de groepering, is dit nochtans een bezwaarlijk detail te noemen.

Overigens slaagt u er ook niet in om uw ontsnapping van de taliban aannemelijk te maken. U vertelt dat u met behulp van een andere rekrute, [R.], kon ontsnappen (CGVS, p. 11, 16). Dat u verklaart dat het niet de eerste keer is dat [R.] is kunnen ontsnappen aan de taliban is opmerkelijk (CGVS, p. 16). Hierna werd hij echter opnieuw door hen gevat. Daarbij doet het echter verwonderen dat hij ondanks het indruisen tegen de plannen van de taliban opnieuw in een trainingsbasis van hen is beland, zonder enige bijkomende gevolgen. Indien hij werkelijk al eerder eens was ontsnapt, dan hadden de taliban hem wellicht streng in de gaten gehouden. U verklaart dat er geen permanente wacht werd gehouden, en er enkel maar iemand om het uur of twee uur eens kwam kijken of alles nog was zoals het hoorde (CGVS, p. 17). Verder komt het ook des te toevallig over dat [R.] had besloten om u te helpen ontsnappen. U verklaart dat [R.] u omwille van uw emotionele toestand besloot te steunen, en u daarom ook met hem meenam (CGVS, p. 16, 17). Het gegeven dat u een handicap hebt aan uw been, trekt dit volledige verhaal in twijfel. Bovendien dringt de vraag zich op hoe het voor u mogelijk was om vanaf een geheime locatie terug de weg naar huis te kunnen vinden. Jullie ogen werden per slot van rekening bedekt toen u werd meegenomen naar de basis (CGVS, p. 11, 14). Weliswaar komt het des te toevallig over dat [R.] u ook hier mee kon helpen, aangezien hij niet van hetzelfde dorp was en hij u toch nog kon vertellen welke weg u moest volgen om tot aan uw huis te geraken (CGVS, p. 17).

Verder wordt de ernst van uw vrees ondergraven wanneer blijkt dat uw vader geen enkele acties heeft ondernomen nadat u in zijn bijzijn door de taliban werd meegenomen. Het lijkt immers logisch dat hij in de gegeven context ten rade zou gaan bij de lokale autoriteiten of de politie. U verklaart dat er in uw regio een militaire basis aanwezig was, waar er buitenlandse troepen samen met Afghaanse veiligheidsdiensten gestationeerd waren (CGVS, p. 10).

Alles samen genomen maakt u op geen enkel moment aannemelijk dat de taliban u individueel zouden willen dwingen aan te sluiten bij hun beweging door u mee te nemen naar hun trainingsbasis, waardoor u niet aannemelijk maakt dat u hierom een vrees voor vervolging dient te koesteren.

Volledigheidshalve, maar niet in het minst, kan het ook vreemd worden bevonden dat u niet op de hoogte bent van de huidige verblijfplaats van uw familie (CGVS, p. 8). U verklaart dat uw familie na uw vertrek een maand lang verbleef bij uw schoonbroer in [B.], maar nadat de taliban ook naar het huis van uw schoonbroer kwamen om naar u te vragen en sindsdien ook nog eens twee dreigbrieven hadden verstuurd, besloot uw schoonbroer dat uw familie niet langer bij hem kon verblijven (CGVS, p. 5, 8, 11). Uw schoonbroer wilde immers zelf geen problemen hebben met de taliban. U blijft echter volledig in het ongewisse over de huidige verblijfplaats van uw familie. Hiernaar gevraagd, verklaart u dat ze soms nog wel naar uw schoonbroer gaan, en dan ook contact met u leggen (CGVS, p. 8). Als u nog steeds in contact staat met uw ouders, dan mag het vreemd klinken dat u niet weet waar ze momenteel verblijven. Wanneer u met hen praat laten ze u weten dat alles nog 'oké' met hen gaat en dat u zich geen zorgen moet maken om hen, maar zouden ze u nooit iets hebben gezegd over waar ze verblijven (CGVS, p. 8). Het is maar weinig plausibel dat deze vraag nooit door u aan hen werd gesteld, aangezien u wel op de hoogte was van hun verhuis uit [B.]. U bleek overigens twee dagen voor uw persoonlijk onderhoud nog contact te hebben gehad met uw ouders (CGVS, p. 10). Dat u ook naar aanleiding van dit interview hierover geen vragen stelde aan uw ouders doet verbazen, aangezien deze vraag herhaaldelijk werd gesteld door de DVZ (zie administratief dossier, verklaring DVZ, vraag 13A en vraag 17; minteh-fiche) waardoor u zich bewust diende te zijn van de relevantie van deze informatie. Daarbovenop oogt het merkwaardig dat u bij de DVZ verklaarde niet zeker te zijn waar uw zus [F.] verblijft (zie administratief dossier, verklaring DVZ, vraag 17). Op het Commissariaat-generaal verklaart u dat uw zus momenteel in [F.] verblijft, maar u hiervan tot voor kort niet van op de hoogte was omdat ze na uw vertrek trouwde (CGVS, p. 9). Dat u dan wel te weten bent gekomen waar uw zus momenteel verblijft maar niet uw ouders is daarbij een opvallend gegeven. Dat het uw schoonbroer was die u hiervan op de hoogte bracht, vormt ook geen afdoende verklaring voor deze vaststelling (CGVS, p. 9). Aansluitend mag het overigens verbazing wekken dat u aangeeft dat alles goed gaat met uw familie (CGVS, p. 10, 12). Een verklaring die vreemd kan worden gevonden in het licht van het gegeven dat de taliban na uw vertrek nog verschillende keren naar uw huis zijn gekomen om u te vinden en daarbij uw broers en vader hardhandig hadden aangepakt (CGVS, p. 11, 18). Ook de twee dreigbrieven die uw familie ontving na uw vertrek geven blijkt dat de taliban er werkelijk op gebrand waren om u te vinden. Dat u dan verklaart dat uw familie het goed stelt op hun nieuwe verblijfplek, ondanks dat de taliban de controle over het volledige land hebben verkregen, is des te merkwaardig. Desgevraagd, kan u hier geen duidelijk antwoord op geven en verklaart u dat het mogelijk is dat ze problemen ervaren, maar dit misschien niet met u zouden delen (CGVS, p. 18). Uit het voorgaande kan worden vastgesteld dat uw familie reeds problemen sinds uw vertrek uit Afghanistan met u heeft gedeeld, waarom ze er dan plots voor zouden kiezen om dat niet meer te doen, komt onwaarschijnlijk over.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde vrees voor de taliban. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Het feit dat u verschillende Europese landen doorkruiste zonder er bescherming aan te vragen getuigt bovendien van een gedrag dat onverenigbaar is met uw verklaarde dringende nood aan internationale bescherming (Verklaring DVZ, vraag 32). Immers, van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat u naliet dit te doen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in uw hoofd en vormt overeenkomstig artikel 48/6, § 4, d), van de Vreemdelingenwet een bijkomende negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid.

Tot slot verklaart u een extra vrees bij terugkeer te koesteren ten aanzien van de taliban omdat u in een niet-islamitisch land hebt verbleven (CGVS, p. 18). Dit betreft louter een bewering die u niet in concreto weet te staven. Het volstaat niet om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden (zie ook infra). U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermings-status toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de

machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-

economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat

een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Sharif_en_de_EUAA_COI_Query_Afghanistan_Major_legislative_security-related_and_humanitarian_developments_van_4_november_2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire

situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio-economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of

gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot 17-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stelt u lessen te hebben gevolgd aan de madrassa en hebt u nog steeds familie wonen in Afghanistan. U bent een soennitische moslim net zoals de overgrote meerderheid van de Afghaanse bevolking. U spreekt Pashtu, één van de twee officiële landstalen, eveneens gesproken door een meerderheid van de bevolking en u behoort tot de etnische groep der Pashtunen, de dominante etnische groep in Afghanistan.

Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Stukken die aanvullend werden neergelegd

Op 10 januari 2024 heeft verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin hij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 4 november 2022;
- EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, januari 2023;
- EUAA, “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
- EASO Afghanistan Country Focus , januari 2022;
- EASO, “Afghanistan Country Focus”, januari 2022;
- EASO, “Afghanistan Country Focus”, december 2023;
- EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
- EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
- UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023.

Verzoeker heeft op 15 januari 2024 een aanvullende nota overgemaakt waarbij hij een kopie van een arbeidsovereenkomst, een kopie van een attest van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid, een kopie van een medisch attest en een kopie van een "Afghaans document" heeft gevoegd.

Wat betreft de aangebrachte kopie van het "Afghaans document" dient te worden vastgesteld dat dit stuk niet is gesteld in de taal van de rechtspleging en niet is vergezeld van een vertaling. Gelet op artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en aangezien verzoeker ter terechtzitting geen verduidelijkingen verschaft omtrent het nut van dit document, wordt dit stuk niet in overweging genomen.

3. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie), van de artikelen 48 tot en met 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de zorgvuldigheidsplicht. Hij houdt tevens voor dat een manifeste appreciatiefout werd gemaakt.

Allereerst dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In zoverre verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel verweerder oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker uitvoerig werd gehoord door verweerder. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg verzoeker de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtu machtig is. De Raad stelt verder vast dat verweerder zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De bewering dat verweerder niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

4.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker houdt in eerste instantie voor dat verweerder onterecht besloot dat hij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet.

De Raad merkt op dat voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2 van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

*“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:
[...]*

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”

In casu heeft verweerder vastgesteld dat verklaringen die verzoeker, met het oog op het verwerven van een internationale beschermingsstatus, aflegde ongeloofwaardig zijn en hij geen stukken aanbracht die toelaten anders te oordelen.

Verzoeker voert aan bij een terugkeer naar Afghanistan te vrezen te worden vervolgd door de taliban omwille van *“persoonlijke problemen met hen”* en omdat hij zal worden beschouwd als een verwesterde Afghaan.

Verzoeker zet uiteen dat hij tijdens het gehoor door verweerder poogde om zo goed mogelijk te antwoorden op de vragen die hem werden gesteld en stelt van mening te zijn dat hij een coherent verhaal vertelde. Hiermee toont hij niet aan dat verweerder verkeerdelijk aangaf dat hij zichzelf een aantal keren tegensprak en dat zijn, niet gestaafde, verklaringen ongeloofwaardig zijn. Verzoekers beschouwingen dat een verder onderzoek is vereist indien er nog onduidelijkheden zijn en inzake de gevallen waar het mogelijk is om het voordeel van de twijfel te genieten is in casu niet relevant. Er is immers geen twijfel en er blijkt niet dat nog enig bijkomend onderzoek zou zijn vereist om te kunnen besluiten dat verzoeker geenszins in aanmerking komt voor de toekenning van enige internationale beschermingsstatus. Er moet ook worden geduid dat verzoeker niet kan voorhouden dat verweerder onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn *“ongeschoolde profiel”*. Verweerder heeft verzoeker immers louter verzocht een aantal feiten weer te geven en er mag worden verwacht dat ook een persoon met een geringe scholing bij machte is om te antwoorden op eenvoudige vragen omtrent gebeurtenissen, waarvan hij voorhoudt dat deze plaatsvonden.

Verzoekers uiteenzetting omtrent de wijze waarop een leeftijdsbepaling gebeurt, is evenzeer irrelevant. Indien verzoeker van oordeel was dat de hiervoor bevoegde administratie, na het laten doorvoeren van een bottest, verkeerdelijk besloot dat hij eind 2021 reeds ouder was dan achttien jaar, dan stond het hem vrij tegen deze beslissing een beroep in te stellen bij de Raad van State. Het staat niet ter discussie dat verzoeker dit niet heeft gedaan. Verweerder diende voormelde beslissing van de Dienst Voogdij, die definitief in het rechtsverkeer is, te respecteren en heeft, op goede gronden, vastgesteld dat verzoekers verklaring, die hij in september 2021 aflegde, dat hij werd geboren in 2005 en hij dus minderjarig was, incorrect is. Het is tevens niet onredelijk om te besluiten dat wanneer een vreemdeling omtrent gegevens die kunnen worden geverifieerd incorrecte verklaringen aflegt aan te geven dat dit zijn algemene geloofwaardigheid ondermijnt.

Het gegeven dat verweerder aangaf dat verzoeker geen enkel bewijs inzake zijn identiteit aanbracht en dit feit ook toelaat zijn geloofwaardigheid in vraag te stellen, is in casu geen determinerende overweging in de bestreden beslissing. Verzoekers kritiek in dit verband is daarom niet dienstig en laat in ieder geval niet toe te oordelen dat verweerders besluit dat zijn asielaanvraag ongeloofwaardig is niet correct of redelijk is.

Verzoeker voert in wezen aan dat hij door de taliban wordt gevisieerd omdat hij, na door hen gedwongen te zijn gerekruteerd, op de vlucht sloeg.

Verzoeker stelt de correctheid in vraag van verweerdere vaststelling dat een gedwongen rekrutering door de taliban zelden voorkomt, omdat ze reeds voldoende vrijwilligers hebben om zich bij hen aan te sluiten en dat een rekrutering door de taliban doorgaans is gebaseerd op lokale verankering. Door te verwijzen naar een verslag van Amnesty International dat dateert van 2012, waarin deze organisatie aangeeft niet akkoord te gaan met bevindingen in andere verslag, toont verzoeker niet aan dat verweerdere feitelijke vaststelling, die is gesteund op inlichtingen die gedurende verschillende jaren werden verzameld, niet correct is. De Raad kan verzoeker ook niet volgen in de wijze waarop hij bepaalde verslagen leest. Het is niet omdat in een verslag kan worden gelezen dat er geen bewijs voor gedwongen rekruteringen kon worden gevonden dat hieruit moet worden gededuceerd dat er te weinig informatie is om een standpunt te kunnen innemen of dat tot het besluit kan worden gekomen dat dergelijke rekruteringen wel frequent plaatsvonden. In de EUAA Afghanistan Country Focus van december 2023 (blz 42-43) staat verder, met betrekking tot de situatie na de machtsovername door de taliban, dat *“Both the Afghan analyst and the international journalist were not aware of instances of forced recruitment. They described the situation as quite the opposite to forced recruitment, as it is very popular to be part of the de facto security structure in an economy without other job opportunities”* (vrije vertaling : Zowel de Afghaanse analist als de internationale journalist waren niet op de hoogte van gevallen van gedwongen rekrutering. Ze beschreven de situatie als het tegenovergestelde van gedwongen rekrutering, omdat het erg populair is om deel uit te maken van de de facto veiligheidsstructuur in een economie zonder andere kansen op werk.) Bovendien heeft verweerder zich niet beperkt tot een verwijzing naar verslaggeving waaruit blijkt dat een gedwongen rekrutering slechts uitzonderlijk voorkomt, maar heeft hij ook uiteengezet waarom in het individuele geval van verzoeker niet kan worden aangenomen dat hij gedwongen zou zijn gerekruteerd. De Raad treedt hierbij het standpunt van verweerder bij dat het niet aannemelijk is dat de taliban verzoeker, die een fysieke beperking heeft, zouden rekruteren. Verzoekers betoog dat kan worden aangenomen dat de taliban hem, ondanks het feit dat hij lichamelijk gehandicapt is, toch zouden rekruteren, omdat deze rekrutering erop was gericht *“om de jihad te voeren en niet om oorlog te voeren”* is niet verenigbaar met zijn verklaringen dat de taliban hem wensten in te zetten om een zelfmoordaanslag te plegen, wat toch een vorm van oorlogsvoeren is. Indien het slechts de bedoeling was om verzoeker ertoe te brengen de strijd tegen verleidingen en de strijd tegen het ego aan te gaan en ervoor te zorgen dat hij zich zou onthouden tijdens de ramadan en voldoende zou bidden (de innerlijke jihad) en niet om de gewapende strijd tegen diegenen die de islam of de eenheid van de islamitische heerschappij bedreigen te voeren (de uiterlijke jihad), dan was het niet vereist om hem mee te nemen. Verzoekers toelichting dat hij zich herinnert dat hij steeds met zijn vader naar de moskee ging en zijn grieven ten aanzien van een aantal overtollige overwegingen in de bestreden beslissing omtrent zijn verklaringen inzake de training die hij kreeg en zijn ontsnapping, na zijn rekrutering, kunnen niet tot een ander besluit leiden. Ten overvloede wijst de Raad erop dat verzoeker onterecht aanvoert dat verweerder hem onvoldoende en geen duidelijke vragen stelde en dat zijn stelling dat hij van mening was dat hij zich inschikkelijk opstelde en alle vragen spontaan en gedetailleerd beantwoordde niet inhoudt dat verweerdere argumentatie niet redelijk is.

Verzoekers theoretische betoog dat verweerder, zelfs in het geval van twijfel omtrent de realiteit van bepaalde feiten of over zijn oprechtheid, moet nagaan of de aangevoerde vrees voor vervolging voldoende is aangetoond aan de hand van elementen van de zaak die als vaststaand worden beschouwd, wijzigt niets aan het voorgaande. Het is niet aannemelijk dat het voorval dat volgens verzoeker aan de basis ligt van zijn problemen met de taliban, meer specifiek dat hij zich onttrok aan een gedwongen rekrutering, zich heeft voorgedaan.

In tweede instantie stelt verzoeker dat, gelet op het feit dat hij in 2019 Afghanistan verliet, hij in dat land heden als verwesterd zal worden beschouwd. Hij benadrukt dat zelfs indien hij in het verleden niet werd vervolgd toch moet worden nagegaan of er geen reëel risico op vervolging in de toekomst bestaat. Verzoeker legt ter terechtzitting ook een aanvullende nota neer, waarbij hij stukken voegt, om zijn verwestering aan te tonen.

Uit de objectieve landeninformatie waarover de Raad beschikt blijkt heden evenwel niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Verzoekers toelichting, met verwijzing naar rapporten, dat in een beperkt aantal gevallen personen die, na een verblijf in het buitenland, naar Afghanistan terugkeerden problemen ondervonden leidt niet tot een ander besluit. Uit de meest recente informatie waarover de Raad beschikt blijkt veeleer dat Afghanen die terugkeren uit het buitenland in regel weinig of niets in de weg wordt gelegd (cf. EUAA Afghanistan Country Focus, december 2023, blz. 13-14).

Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij een specifiek risicoprofiel heeft dat zou toelaten te besluiten dat hij toch een ernstig risico loopt om te worden vervolgd.

Door te verwijzen naar de duur van zijn verblijf in Europa, naar zijn tewerkstelling in een carwash en naar het feit dat hij een aantal keren een arts consulteerde toont verzoeker niet aan dat hij bepaalde, in Afghanistan geldende, religieuze, morele en/of sociale normen zou hebben overschreden. Hij toont hiermee evenmin aan dat hij is verwesterd of in zijn land van herkomst als verwesterd zal worden beschouwd.

Verzoeker toont niet aan dat hij tijdens zijn verblijf in West-Europa een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof heeft ontwikkeld waardoor hij de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap in Afghanistan, heeft gewekt of kan wekken. Evenmin maakt hij concreet aannemelijk dat hem een gedachte, opvatting, mening, kenmerk of geloof kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap waardoor hij in de problemen zou kunnen komen.

De Raad merkt ook op dat verzoeker, volgens zijn verklaringen, werd geboren en opgroeide in Afghanistan, dat hij er een sociaal netwerk heeft, dat hij religieus onderricht kreeg in een madrassa, dat hij afkomstig is uit een dorp waarin de taliban, reeds voor zijn vertrek, aanwezig was, dat hij op zeventienjarige leeftijd – en dus toen hij reeds voor een belangrijk deel was gevormd door de samenleving waarin hij opgroeide – naar Europa reisde, dat hij minder dan drie jaar in West-Europa verblijft en dus niet zomaar kan worden aangenomen dat hij zich bepaalde westerse denkbeelden – waarvan niet kan worden verwacht dat hij eraan verzaakt – eigen heeft gemaakt.

Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat het feit dat hij in België geen traditionele Afghaanse kledij draagt, dat hij heden geen baard heeft en dat zijn haarsnit modern is effectief een uitdrukking is van een echte overtuiging die verboden is of afgekeurd wordt in zijn land van herkomst. Hij maakt evenmin aannemelijk dat zijn kleding- en haarstijl moeten worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit, waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft en waardoor hij zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan.

Er kan niet worden geconcludeerd dat verzoeker een politieke of religieuze overtuiging heeft waardoor hij het risico loopt om te worden vervolgd of dat hem een dergelijke overtuiging kan worden toeschreven. Aangezien geen verwestering kan worden vastgesteld kan ook niet worden besloten dat verzoeker omwille van het behoren tot de sociale groep van de verwesterde Afghanen dreigt te worden vervolgd. Er moet daarenboven worden geduimd dat hoe dan ook niet kan worden gesteld dat Afghanen die terugkeren naar hun land van herkomst een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze personen hun eigenheid behouden. Bijgevolg kunnen zij hoe dan ook niet worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d van de Vreemdelingenwet.

De beschouwingen van verzoeker leiden niet tot de conclusie dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet valt.

4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

In wat kan worden beschouwd als een tweede onderdeel van zijn middel houdt verzoeker voor dat verweerder op incorrecte gronden of op onredelijke wijze tot het besluit kwam dat hem de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden toegekend.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Er moet worden benadrukt dat, nu reeds werd vastgesteld dat verzoeker geen verwestering aantoont, niet kan worden besloten dat hij, omwille van een verwestering, het slachtoffer dreigt te worden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad merkt op dat verzoeker meent dat hem de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend omdat hij een reëel risico loopt op schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Verzoeker zet hierbij, met verwijzing naar tal van documenten, de socio-economische situatie in Afghanistan uiteen en stelt te vrezen dat hij bij een terugkeer naar dat land in een situatie van extreme armoede dreigt terecht te komen waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zal kunnen voorzien. Hij betoogt dat de verergering van de socio-economische toestand in Afghanistan is veroorzaakt door de gedragingen van de nieuwe taliban-regering.

Dat de minder goede socio-economische situatie in Afghanistan, na de machtsovername door de taliban, in augustus 2021, nog verder is verslechterd wordt niet betwist.

De kernvraag is evenwel of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend ('predominantly') wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheids-middelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet.

Na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan de Raad niet oordelen dat verweerder verkeerdelijk concludeerde dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren.

De huidige socio-economische situatie in Afghanistan is overduidelijk het gevolg van een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Verzoekers verwijzing naar een arrest van de Raad, dat geen precedentswaarde heeft, leidt niet tot een ander besluit.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat in casu geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming. Verzoekers betoog dat

de precare humanitaire situatie in Afghanistan voornamelijk is te wijten aan het handelen van de Taliban kan niet worden bijgetreden.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de bepalingen van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat, gelet op voorgaande vaststellingen, niet kan worden besloten dat voormelde verdragsbepalingen werden geschonden door het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad vestigt, louter ten overvloede, de aandacht op het feit dat, overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM, de minimumdrempel van hardheid om, op basis van socio-economische omstandigheden, te kunnen concluderen tot een schending van artikel 3 van het EVRM zeer hoog ligt (cf. EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N./Verenigd Koninkrijk; M. MAES, *“Artikel 3 van het EVRM als bescherming tegen socio-economische en humanitaire omstandigheden in het land van herkomst of terugkeer: de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens”*, TVR 2013, 19-39). Verzoeker, die daarenboven familieleden heeft in Afghanistan en dus over een opvangnetwerk beschikt, toont met zijn betoog niet aan dat deze minimumdrempel, in zijn geval, wordt bereikt.

Betreffende zijn betoog dat hij in Afghanistan een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet moet worden opgemerkt dat verzoeker aangaf afkomstig te zijn uit de provincie Laghman en dat uit de informatie waarover de Raad heden beschikt (cf. EUAA Country guidance: Afghanistan January 2023, blz 34) blijkt dat burgers in deze provincie actueel geen ernstig risico lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. De uitvoerige uiteenzetting van verzoeker, waarbij hij ook verwijst naar minder recente informatie, naar de situatie in andere provincies en naar doelgerichte aanslagen, laat de Raad niet toe tot een ander besluit te komen. Gezien de informatie in het rechtsplegingsdossier kan verzoeker ook niet worden bijgetreden in zijn standpunt dat er geen deugdelijke doorstroming van objectieve informatie meer is aangaande de situatie in Afghanistan, dat een analyse van de veiligheidssituatie dus niet mogelijk is en dat niet kan worden geoordeeld dat de situatie is verbeterd.

De Raad kan enkel vaststellen dat niet blijkt dat verzoeker nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus, zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gezien het voorgaande kan niet worden besloten dat verzoeker een manifeste appreciatiefout maakte of de artikelen 48 tot en met 48/7 van de Vreemdelingenwet of artikel 1 van de Vluchtelingenconventie heeft geschonden door te oordelen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor een internationale beschermingsstatus.

Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven.

Er is geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen.

Er kan niet worden besloten dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, heeft of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend vierentwintig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK